

—Азъ, тейко...

Тѣ ся пригърнахъ, сынъ и баща примрѣли, паднахъ отгоръ гроба.

—Мамо, мамо! защо ни остави, рѣвеше Стоенчо; Станке, мила сестрице, дѣ ли си ты сега и какво....

—Мълчи, сынко, извика грозно старецъ-тъ, като ся улови за дървений кръсть на гроба, не чюваркай ранж-тж на сърдце ми, дай ми.... да умрж спокойно,—и пакъ заби главж си въ гроба.

Петръ, кой рано, рано сѣше ся намѣрилъ съ Стоенця и доде заедно съ него като видя стареца въ отчаяние, приближи ся и го улови за ржкж.

—Татко, продума той, сичко що стана, то стана вече и замина. Стани сега да помислимъ и да видимъ какво ще направимъ.—Той мълчеше.... Татко! Станка ще ся отърве, или азъ щж загынж, отчаяно изрече Петръ.

—Какво! кой хуртува? избѣбра несвясно старецъ-тъ, като подигна главж си и укукорено съ надуты очи глѣдаше на него. Станка? Дѣ е Станка?

—То е Петръ, тейко, рече умылно Стоенчо.

—Тжй, тжй—Петръ, виждамъ, нъ що ще той тука?

—Постани, татко, доди малко въ себе си и сичко ще научишь.

Горкый старецъ отъ жалбы и плачове, не-